

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Mgr. D. P.**, zastoupený Mgr. Markem Bukovským, advokátem se sídlem Na Příkopě 814, Vsetín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. bati 21, Zlín, za účasti: **I. PROFIMA EFFECTIVE, s.r.o.**, se sídlem Kudlov 500, Zlín, zastoupená Mgr. Michalem Vávrou, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 13, Brno, **II. I. M.**, a **III. M. M.**, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 23.1.2014, č.j. KUZL 2240/2014, sp.zn. KUSP 78189/2013 ÚP-Vy,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

- IV. Osoba zúčastněná na řízení I **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení II **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení III **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 23.1.2014, č.j. KUZL 2240/2014, sp.zn. KUSP 78189/2013 ÚP-Vy, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8.10.2013, č.j. MMZL 121696/2013, sp.zn. MMZL-SÚ-083396/2013/Jan, kterým stavební úřad po provedení společného územního řízení a stavebního řízení rozhodl tak, že vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu „PROFIMA – VZDĚLÁVACÍ CENTRUM Zlín č.p. 760, a parc. č. 877, 1915/31, 1915/19“ na pozemcích st.p. 877, parc. č. 1915/1, parc. č. 1915/19, parc. č. 1915/31 v katastrálním území Zlín, která obsahuje objekty přístavby a zpevněných ploch (dále jen „stavba vzdělávacího centra“), a stanovil podmínky pro provedení stavby a užívání stavby.

I. Podstata věci

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 8.10.2013, č.j. MMZL 121696/2013, sp.zn. MMZL-SÚ-083396/2013/Jan, povolil umístění a stavbu vzdělávacího centra. Žalobce coby majitel sousedního domu a pozemku podal proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které žalovaný zamítl s tím, že neshledal důvodnými námitky žalobce týkající se rozporu stavby vzdělávacího centra s regulativy stanovenými územním plánem města Zlín, narušení pohody bydlení a soukromí, špatného vyhodnocení dopadu stavby v případě záplav s ohledem na to, že je stavba situována v záplavovém území, dále negativního vlivu stavby na studnu na pozemku žalobce, devastace kvality života v okolí stavby a narušení architektonického řádu okolní zástavby. Žalovaný neshledal žádné pochybení v postupu stavebního úřadu, a proto prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Závěry žalovaného nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že realizací stavby vzdělávacího centra dojde k zásahu do jeho vlastnického práva tím, že dojde ke snížení hodnoty jeho nemovitosti v důsledku zvýšení hustoty zastavěnosti území, zvýšení počtu uživatelů stavby, nárůstem hluku, odpadů, zápachu, tepla, případně jiných druhů emisí budoucích uživatelů vzdělávacího centra. Dojde také zvýšení dopravní zátěže a zvýšení škodlivých exhalací z provozu motorových vozidel.

Žalobce dále z téhož důvodu dovozuje omezení práva užívat svou nemovitost a poukazuje na narušení tzv. pohody bydlení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-117. Ke snížení pohody bydlení dojde v důsledku změny stávajících poměrů v dané lokalitě, kterou tvoří v převážné většině vilové domy, určené k rodinnému bydlení. Dojde zejména ke zvýšení hladiny hluku, zásahu do čistoty ovzduší, zeleně, zvýšení emisí, pachu a prachu a zásahu do stávajícího oslunění. Z výše uvedených důvodů podle žalobce dojde též k zásahu do jeho práva na příznivé životní prostředí.

Žalobce dále poukazuje na své právo na soukromí, kdy s ohledem na bezprostřední sousedství své nemovitosti se stavbou bude se svou rodinou vystaven každodennímu styku s uživateli stavby a bude zasaženo do poklidného charakteru předmětné lokality.

Žalobce dále namítá nesoulad stavebního záměru s regulativy a přípustným způsobem využití stanovenými v územním plánu Města Zlín, vydaným jako opatření obecné povahy usnesením č. 2/9Z/2011 ze dne 15.12.2011 (dále jen „územní plán“), které se týkají předmětné lokality, tedy lokality Zlín centrum – Tyršovo nábřeží. Stavební úřad i žalovaný učinili po zhodnocení vymezení účelu stavby dle dokumentace nesprávný skutkový závěr, že se jedná o občanské vybavení místního významu a rozhodli tak na základě zcela účelového tvrzení stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I).

Žalovaný i stavební úřad opomněli námitku žalobce ze dne 22.7.2013, který poukázal na webové stránky osoby zúčastněné na řízení I, z nichž vyplývá, že provádí svoji podnikatelskou činnost na území celé ČR. Nelze proto předpokládat její služby za využitelné převážně obyvateli dané lokality. Stavební úřad neověřil tvrzení osoby zúčastněné na řízení I, která ve svém vyjádření ze dne 9.8.2013 uvedla, že 95 % kurzů se koná přímo u klientů a s jejich přesunem do vzdělávacího centra se nepočítá. Rozsah podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení přitom dle žalobce je nutné spojovat s činností zamýšlenou ve stavebním záměru.

Přestože byl již identický záměr stavby vzdělávacího centra jednou posuzován a stavební úřad i žalovaný původně dospěli k závěru, že dle popisu užívání stavba není občanským vybavením místního významu, nyní zcela totožnou stavbu posoudili opačně. Přitom záměr, že stavba bude sloužit široké veřejnosti, je zřejmý z 13 parkovacích míst a podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení I.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se nepřezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou narušení vilové zástavby, která tvoří architektonicky významný soubor staveb a namítá, že byly porušeny podmínky ochrany architektonických hodnot stanovené územním plánem.

Stavební úřad se s námitkami týkajícími se pohody bydlení vypořádal nesprávně a dle své libovůle. Žalobce nechce bránit vývoji území, nicméně závěr o dopadu záměru stavebníka na kvalitu prostředí není důkazně podložen a není ani zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden. Žalovaný ani stavební úřad se nezabývali způsobem života v dotčeném území, žádným způsobem jej nezjišťovali.

Žalobce ve správním řízení namítal, že stavba se nachází v záplavovém území a realizace záměru zhorší situaci při povodni v důsledku nemožnosti odtoku vody, vsakování apod. Odkaz žalovaného na stanovisko správce povodí je podle žalobce nedostatečný a stavební úřad a žalovaný se měli zabývat vlivem stavby na sousední stavby při povodních a záplavách. S touto námitkou se tak žalovaný vypořádal nedostatečně.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný především odkázal na argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že pokud se jedná o námitku nedostatečného vypořádání s některými námitkami žalobce, žalobce uvedl pouze odkaz na webové stránky osoby zúčastněné na řízení I. Nebylo povinností stavebního úřadu zkoumat, jakým způsobem prezentuje osoba zúčastněná na řízení své podnikání na svých webových stránkách. Stavební úřad vycházel z předložené dokumentace, kterou posoudil v souladu s požadavky obsaženými v § 90 a § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Nad rámec toho žalovaný poznamenává, že je nepravděpodobné, že by vzdělávání a poradenství využívaly společnosti z celé ČR a dojížděly do města Zlína.

Žalovaný se na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval posouzením záměru podle funkčního určení ploch a regulativů využití území podle územního plánu. V územním plánu, v části týkající se vymezení pojmu související dopravní infrastruktura je uvedeno “dopravní infrastruktura sloužící uspokojování potřeb vymezené plochy s rozdílným způsobem využití a zajišťující její provozování!. V ploše smíšené obytné je jako přípustné využití tedy možné i parkoviště.

S námitkou nesouladu stavebního záměru s architektonickými hodnotami oblasti se žalovaný vypořádal na str. 11 svého rozhodnutí.

K námitce nedostatečného a nesprávného vypořádání otázky narušení pohody bydlení žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí především uvedl, že stavba

nebude zdrojem hluku či emisí. Při standartním užívání přístavby, ve které jsou navrženy přednáškové místnosti a kancelářské prostory, a při najíždění a vyjíždění automobilů z parkovacích stání nemůže být vlivem tohoto provozu narušena kvalita prostředí. S ohledem na stávající charakter zástavby, okrajovou část centra Zlína, kdy kolem nemovitosti žalobce vede příjezdová a přístupová cesta k cca 250 m vzdálenému nákupnímu centru Čepkov, s ohledem na platný územní plán a další stávající občanské vybavení a služby v území nedojde užíváním stavby k nepřiměřenému zásahu do stávající kvality bydlení.

K námitce týkající se umístění stavby v záplavovém pásmu území žalovaný uvádí, že také nemovitost žalobce je umístěna v tomto pásmu a žalovanému není známo, jaké by měla mít navrhovaná stavba vlivy na sousední nemovitosti při případných povodních, když z logiky věci i sledování v médiích je zřejmé, že voda při velkých nečekaných povodních zaplaví celá území, pokud nejsou včas vybudována či zajištěna protipovodňová opatření. Rozliv vody z koryta řeky Dřevnice působí na všechny stavby na nábreží stejně. Projektová dokumentace byla posouzena i odborem životního prostředí a zemědělství Magistrátu města Zlína, který jako dotčený orgán na úseku vodního hospodářství neměl k přístavbě námitky.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení I

Osoba zúčastněná na řízení I uvádí, že považuje žalobní námitky za účelové a uměle vykonstruované. Nadto všechny námitky ve správním řízení byly dostatečně vypořádány s tím, že u mnoha námitek bylo stavebním úřadem a žalovaným zdůrazněno, že se jedná o námitky spadající do kategorie sousedských vztahů, k jejichž řešení nemá stavební úřad ani žalovaný pravomoc.

Plánovanou přístavbou vzdělávacího centra nedojde k zásahu do práv žalobce ani jiných dotčených osob a jedná se o občanské vybavení místního významu ve smyslu územního plánu. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že město Zlín není podle § 130 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, rozděleno na městské části. Příslušnou městskou částí je tedy možno chápat i část městského centra města Zlín. Vymezení občanského vybavení má nadto demonstrativní charakter, a není proto vyloučeno, aby zde bylo umístěno vzdělávací centrum. V dotčené lokalitě, resp. v těsné blízkosti bydliště žalobce se nachází celá řada objektů jako např. stolařství, pneuservis, jesle, velkoobchod a maloobchod s látkami, noční klub, společnost zabývající se úpravou a zušlechťováním kovů, auditorská a poradenská společnost, prodej elektroinstalačního materiálu, elektrospotřebičů, prodejna a opravna kol, zahradnictví, dvě restaurační zařízení, půjčovna a servis lyží, prodejna výpočetní techniky, hlavní fotbalový stadion města Zlín. Oblast podnikání v dané oblasti je tedy poměrně široká a překračuje širší podnikání osoby zúčastněné na řízení.

Školení, které osoba zúčastněná na řízení I pořádá, se účastní vždy 10 – 15 účastníků, nedochází k „přelidnění“ vzdělávacího centra. V naprosté většině školení probíhají v pracovních dnech, o víkendu mohou sousedé využívat extrémního klidu.

Osoba zúčastněná na řízení I dále poukázala na změnu územního plánu města Zlín, opatřením obecné povahy č. 1/2014.

Osoba zúčastněná na řízení I v mnoha bodech svůj stavební záměr přizpůsobila požadavkům žalobce, např. na stěnu bez oken ve vztahu k jeho pozemku či na rovnou střechu místo šikmé. Úroveň podlahy objektu byla navržena nad hranicí stoleté vody a osoba zúčastněná na řízení je povinna dbát o statickou bezpečnost a celkovou údržbu budovy.

Osoba zúčastněná na řízení I navrhuje žalobu zamítnout s tím, že s ohledem na přiznaný odkladný účinek žalobě je ohroženo dokončení a financování stavebního záměru. Stavební záměr je financován z dotace poskytnuté v rámci Operačního programu Podnikání a inovace přičemž maximální doba ukončení realizace projektu byla stanovena k datu 30.11.2014. Tyto skutečnosti podle osoby zúčastněné na řízení představují důvod pro přednostní projednání věci, neboť z důvodu účelového jednání žalobce s cílem protahovat územní řízení je závažně ohroženo dodržení termínu realizace projektu stanoveného rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu. Pokud by soud rozhodoval o žalobě v pořadí, ve kterém mu žaloba došla, osobě zúčastněné na řízení I by hrozila vážná újma zpětného odejmutí dotace, a i kdyby později došlo k rozhodnutí soudu ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, rozsudek by již přišel s ohledem na uváděné okolnosti pozdě.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s.ř.s.“]), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

S ohledem na přiznaný odkladný účinek žalobě, a tedy zastavení stavební činnosti, je reálné tvrzení osoby zúčastněné na řízení I, že hrozí nedodržení podmínek projektu – ty byly osobou zúčastněnou na řízení I doloženy. Tato okolnost je mimo jiné spojena s hrozbou povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně, i kdyby byla stavba později realizována. Proto považuje soud za rozumné rozhodnout v tomto případě o žalobě přednostně, tedy mimo pořadí věcí, jak připouští § 56 odst. 1 s. ř. s.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o umístění a stavebním povolení vzdělávacího centra v lokalitě okraje centra města Zlín. Stavba

obsahuje jednak objekt přístavby a dále zpevněné plochy – parkoviště. Dle obsahu správního spisu se jedná zejména o přístavbu (SO 01) k zadní části stávajícího domu – původní vilky, která je průčelím situovaná k Tyršovu nábřeží, vedoucímu podél řeky Dřevnice. Dle projektové dokumentace, která je obsažena ve správním spisu předloženém zdejšímu soudu, je vypočtena kapacita stavby a počet účelových jednotek tak, že přístavba má pojmout 9 osob zaměstnanců a 13 osob posluchačů, kapacita celkového počtu osob i s osobami v původní budově je dle projektové dokumentace 37 osob. V přístavbě se budou nacházet kanceláře, kuchyňka, jedna přednášková místnost a jedna učebna. Z projektové dokumentace vyplývá, že před domem jsou navrženy v souladu s ČSN 73 6110 (01/2006) 4 parkovací stání (SO 02), pokud jde o zpevněnou plochu za přístavbou (SO 05) podle ČSN 73 6110 (01/2006), bylo vypočteno a navrženo 10 parkovacích stáních, včetně jednoho pro imobilní návštěvu (SO 05). Dle projektové dokumentace je počítáno se 3 účastníky kurzu na jedno parkovací stání, včetně zaměstnanců a lektorů.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že projektová dokumentace byla poté, co byla žádost o územní rozhodnutí a stavební povolení zamítnuta s tím, že se nejedná dle popisu účelu užívání o občanské vybavení místního významu, ale školicí středisko, které má sloužit široké veřejnosti (rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2013, sp. zn. KUSP 69659/2012 ÚP-Vy), doplněna o účel užívání v tom smyslu, že se jedná o vzdělávací centrum určené „pro místní firmy a občany“ s navázáním na neziskový sektor v místě – cca 5 až 12 – 15 osob. Na základě této změny stavební úřad vydal společné územní a stavební rozhodnutí (§ 94a stavebního zákona).

K tomu soud uvádí, že v nyní projednávané věci nemůže přezkoumávat zákonnost předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, resp. žalovaného v téže věci, které nebylo napadeno žalobou ve správním soudnictví. Žalovaný i stavební úřad se od svého předchozího rozhodnutí odchýlili poté, co došlo k opravě a zpřesnění projektové dokumentace ve výše citovaném smyslu. K tomu soud považuje za vhodné představit, že pro posouzení povahy stavby není rozhodující „deklarování“ jejího účelu v projektové dokumentaci, určující je její faktické provedení – objemové a funkční parametry, jak bude podrobně rozvedeno níže.

Soud dále uvádí, že argumentace žalovaného k jednotlivým námitkám žalobce není nepřezkoumatelná, tj. je seznatelná, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Při posouzení důvodnosti žaloby zdejší soud vycházel z toho, že každá stavba určitým způsobem změní či zasáhne do stávajících poměrů, a tedy úkolem stavebního úřadu, resp. žalovaného bylo posoudit, zda omezení je přiměřené poměrům a zda lze spravedlivě požadovat, aby žalobce takové omezení snášel. Stavbu je tedy nutno v tomto smyslu hodnotit mimo jiné s ohledem na obecné požadavky na výstavbu, které jsou obsaženy v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu (zejm. vyhlášky

č. 501/2006 Sb., a č. 268/2009 Sb.) a s ohledem na regulativy stanovené územním plánem (§ 90, § 115 stavebního zákona). Stanovení těchto požadavků slouží k vyřešení střetu důsledků realizace konkurujících si práv sousedících vlastníků a ochraně veřejných zájmů, ve svém souhrnu slouží mimo jiné k zajištění tzv. pohody bydlení, na jejíž nepřiměřené narušení žalobce poukazuje.

S výše uvedeným ostatně korespondují závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. Z jeho rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 – 191, publ. pod č. 2479/2012 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, plyne, že nikdo nemá veřejné subjektivní právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jeho majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit, v zákonných mezích a zákonným způsobem. Pohoda bydlení je pak judikaturou Nejvyššího správního soudu pojímána jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Zároveň z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že zvolená regulace chráněných hodnot nebo zájmů územním plánem a její aplikace v konkrétních případech musí být v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu do právní sféry jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č.j. 7 As 144/2012-53).

Vztaženo na nyní projednávanou věc, je nutné posoudit, zda lze po žalobci požadovat, aby změnu způsobenou důsledky provozu vzdělávacího centra snášel, tedy zda dojde zajištěním a vyjížděním automobilů a provozem vzdělávacího centra k takovému narušení pohody bydlení a kvality prostředí, kterou lze označit nad míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě. Jak již soud předeslal, povinností stavebního úřadu, resp. žalovaného bylo posoudit předloženou dokumentaci stavby také z toho hlediska, zda přístavba a zpevněná plocha fakticky - tedy nikoliv pouhým tvrzením

stavebníka, nýbrž objektivními a funkčními parametry odpovídá regulativům územního plánu.

Z dokazování při jednání soudu vyplynulo, že územní plán lokalitu, v níž má být stavba umístěna, vymezuje jako funkční plochu SO, což znamená plochu smíšenou obytnou. Jako hlavní využití dané plochy je určeno bydlení s přípustným využitím mimo jiné pro stavby a zařízení občanského vybavení místního významu a služeb, dále jsou zde přípustné pozemky veřejného prostranství, sídelní zeleně a související dopravní a technická infrastruktura. Nepřípustné jsou pak činnosti, které jsou v rozporu s hlavním využitím a které narušují kvalitu prostředí vlivy provozu a dopravní zátěží nebo takové důsledky vyvolávají druhotně. Občanské vybavení místního významu je definováno jako občanské vybavení sloužící obyvatelům příslušné městské části, např. veřejná správa, ubytování, stravování, penziony pro seniory, zpravidla v pěší dostupnosti. Vedle toho např. občanské vybavení městského významu je definováno jako občanské vybavení sloužící městu a jeho částem, např. veřejná správa, střední školy, polikliniky, penziony pro seniory, hotely, sportovní zařízení, v dosahu MHD. Územní plán dále požaduje s ohledem na zachování hodnot zlínské architektury zachovat kontinuální nízkopodlažní zástavbu, její jednotný architektonický charakter, původní půdorysnou stopu směrem do ulice a měřítko zástavby.

Regulativy dané územním plánem je nutné vykládat tak, že regulují umístování staveb z hlediska jejich dopadu na okolní prostředí. Stavba a její provoz totiž může představovat zdroj různého stupně znečištění ovzduší, zápachu, hluku, odpadu, provozu a dalších imisí, může představovat narušení určitého cenného rázu dané lokality apod. Je úlohou územního plánování stanovit limity využití, resp. zasažení určité lokality dalšími stavbami s cílem zajistit udržitelný rozvoj dané lokality (§ 18 odst. 1 stavebního zákona).

Vlivy zamýšlené stavby lze zjistit zejména z estetických, objemových a funkčních parametrů stavby. V konkrétním případě se nejedná o výrobní, zemědělské ani skladovací prostory. Kapacita stavby - tedy projekt jedné přednáškové místnosti a jedné učebny se 14 parkovacími místy - je pak určující pro to, zda a jak stavba fakticky v budoucnu ovlivní své okolí. Skutečnost, zda se do vzdělávacího centra dostaví účastníci ze sousedství či ze vzdálenějšího okolí, je však z hlediska vlivu provozu vzdělávacího centra na prostředí irelevantní. Emise, které provozem vzdělávacího centra vzniknou, totiž budou totožné a kritérium domicilu účastníků školení je proto pro posouzení objektivních a funkčních parametrů stavby bez jakéhokoli významu. V intencích výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č.j. 7 As 144/2012-53) nelze dovodit, že úkolem územního plánování je omezovat podnikatelskou činnost ve stavbách, které z hlediska objemových a provozních (funkčních) parametrů své bezprostřední okolí nezatěžují a odpovídají stávajícím poměrům v dané lokalitě. Jinými slovy územní plán nemůže regulovat tu skutečnost, jakým osobám z hlediska

jejich domicilu má své služby osoba zúčastněná na řízení nabízet; stejně jako nemůže např. provozovateli autoservisu či restauračního zařízení nařizovat nabízet své služby pouze zákazníkům ze sousedství. Obdobně vztaženo např. na poradenské, stravovací, truhlářské služby, služby hlídání a zájmové činnosti dětí apod. Jsou to právě funkční a kapacitní parametry stavby z hlediska jejího objemu, které určují, jaká bude intenzita provozu, a tím i intenzita působení stavby na okolí. Nicméně není podle zdejšího soudu ani důvodu zpochybňovat vymezení účelu, provedeného v projektové dokumentaci, kdy záměrem stavebníka je využití vzdělávacího centra pro vzdělávání obyvatelů a zaměstnanců společností a zařízení v centru města Zlín a přiléhajícím okolí vzdělávacího střediska.

Kritérium „místnosti“ proto nelze v daném případě redukovat na kritérium domicilu účastníků školení – s ohledem na typ podnikání v navrhované přístavbě jsou emise vznikající provozem vzdělávacího střediska totožné bez ohledu na to, zda se jedná o účastníka ze sousedství či ze vzdálenějšího okolí. Rozhodným kritériem pro posouzení „místního významu“, tedy musí být kritérium vlivu stavby a jejího působení na okolí – tedy zda stavba svým provozem neruší bydlení a nevybočuje extrémně z rázu dané lokality. Tomu odpovídá základní imperativ územního plánu, že stavba nesmí narušit kvalitu prostředí vlivy provozu a nesmí být v rozporu s účelem bydlení. Provoz vzdělávacího centra, které má kapacitu jedné přednáškové místnosti a jedné učebny a celkovou kapacitu i se stávající budovou pro 37 osob, nelze podle soudu označit za činnost, která by měla jakékoli výraznější provozní důsledky (hluk, prach, zápach, odpad) na své okolí; zde se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že stavba nepředstavuje zdroj emisí či hrozby pro životní prostředí (tomu ostatně odpovídají vyjádření dotčených orgánů, které jsou součástí správního spisu), ani není v rozporu s účelem bydlení. Jiná situace by podle zdejšího soudu nastala, kdyby se jednalo o vzdělávací centrum kapacitně odpovídající např. střední škole či hotelu apod., které demonstrativně uvádí územní plán jako příklad kategorie staveb městského významu, a blížilo by se svojí funkcí např. kongresovému centru apod. V tom případě by nepochybně faktické provedení stavby bylo s regulativem územního plánu v rozporu.

Namítal-li v souvislosti s dotčením svých práv žalobce zvýšení dopravní zátěže a zvýšení exhalací z provozu motorových vozidel, soud nepochybně, že k určitému zvýšení provozu zajištěním a vyjížděním vozidel při parkování dojde. Provoz jakéhokoli vzdělávacího centra se však neobejde bez pohybu vozidel a osob. Umístění zázemí dopravní infrastruktury musí být v přímé úměře kapacitě stavby a respektující charakter dané lokality (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Soud proto zohlednil i ráz dané lokality, jako lokality přiléhající k městskému centru, kde je stávající provoz ovlivněn pohybem obyvatel lokality i užíváním řady dalších provozoven (dle stavebního úřadu autoservis, restaurace, prodejna a servis jízdních kol, kavárna, vinotéka, jesle a mateřská škola, dům dětí a mládeže). Tyršovo nábreží v současnosti dle argumentace správních orgánů slouží jako dopravní spojení na blízké nákupní centrum Čepkov; tyto skutečnosti žalobce nepochybně. Daleko větší vliv na

danou lokalitu v důsledku dopravního provozu má za tohoto stavu podle soudu běžný provoz a parkování automobilů na Tyršově nábřeží za účelem návštěvy obchodního centra. Počet parkovacích stání, jak byl vypočítán v projektové dokumentaci, pak podle soudu odpovídá kapacitě vzdělávacího střediska. Umístění parkovacích míst a s tím spojený provoz spočívající v zajištění a vyjíždění automobilů je proporcionální účelu stavby a nelze dovodit, že by osoba zúčastněná na řízení nebyla oprávněna si ke vzdělávacímu středisku vybudovat parkovací stání. Nepřípustnými jsou totiž dle územního plánu pouze takové činnosti, které jsou v rozporu s hlavním využitím a které narušují kvalitu prostředí vlivy provozu a dopravní zátěží nebo takové důsledky vyvolávají druhotně. K ovlivnění pohody bydlení a nepřípustnému vlivu na stávající prostředí tak nedojde v míře nepřiměřené stávajícím poměrům.

Soud tedy neshledává důvod, aby věc posoudil jinak než stavební úřad, resp. žalovaný, že provoz vzdělávacího centra nijak výrazně nezhorší kvalitu prostředí v daném území, a to ani zajištěním či vyjížděním automobilů z parkovacích stání, ani samotným provozem školicího střediska. Proto není opodstatněná ani námitka snížení hodnoty nemovitosti žalobce v důsledku přípustné změny poměrů v území. Soud poznamenává, že nepřehlédl, že ve správním řízení osoby zúčastněné na řízení poukazyvaly na to, že pozemek je zpustlý a zanedbaný, a tedy, byla-li by to pravda, součástí projektové dokumentace je i úprava zeleně na pozemku, zejména v blízkosti oplocení.

Není podle soudu jakéhokoli důvodu, proč v právním státě osobě zúčastněné na řízení upřít právo předmětnou stavbu v dané lokalitě realizovat. Soud v této souvislosti podotýká, že stavební úřad správně zdůraznil, že není oprávněn řešit sousedské spory či se zabývat aspekty soužití žalobce a osoby zúčastněné na řízení, které spadají do oblasti soukromoprávní či přestupkové – nevhodné chování zaměstnanců osoby zúčastněné na řízení, znečišťování pozemku žalobce, kouření, „zvědavé pohledy“ atd., na které poukazoval žalobce ve správním řízení. Také v namítaném „každodenním kontaktu“ rodiny žalobce s uživateli sousedícího vzdělávacího střediska s ohledem na charakter lokality, v níž žalobce bydlí, nelze spatřovat narušení soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Je zcela běžné, že za hranicemi vlastnictví soukromé osoby, obzvláště uprostřed města, se odehrává běžný provoz, pohyb osob apod. V případě, že by tyto osoby narušovaly např. pravidla občanského soužití či slušnosti či nějakým způsobem ohrožovaly majetek žalobce, má žalobce k dispozici odpovídající prostředky ochrany.

Namítal-li žalobce povšechně zásah do stávajícího oslunění, soud k tomu uvádí, že otázka oslunění, resp. přípustné zastínění se týká obytných místností, nikoli celé budovy či snad pozemku. Upravena je prováděcími vyhláškami ke stavebnímu zákonu, kterými jsou vyhláška č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území (§ 20, a dále zejména § 25 citované vyhlášky). Dále jde o § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, odkazující na české technické normy. Z dokumentace obsažené ve správním spise je zřejmé, že rodinný dům žalobce sousedí

s již stávající budovou. Přístavba, která je předmětem nyní projednávané věci, navazuje na stávající dům, sousedí s domem žalobce diagonálně. Na osvětlení pobytových místností bočních stěn rodinného domu žalobce mají tedy určující vliv již existující sousedící domy. Za takto zjištěného skutkového stavu nevznikla podle zdejšího soudu nutnost, aby k obecné námitce zastínění nechal stavební úřad vypracovat „revizní“ graf oslunění pobytových místností žalobce ke stávajícímu (již vypracovanému) hodnocení, na které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. Zmiňoval-li žalobce při jednání soudu umístění okenních otvorů v přístavbě, kdy se dle argumentace osoby zúčastněné na řízení má jednat o větrací okénka a okna skladovacích prostor, soud žalobní tvrzení v této konkrétní podobě v žalobě nenalezl, a proto se umístěním okenních otvorů ve stěně přístavby nezabýval, když žalobce ani netvrdil, zda v umístění okenních otvorů spatřuje porušení požadavků vyhlášky č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území, která řeší mimo jiné odstupy staveb v případě protilehlých stěn.

Pokud jde o námitku narušení architektonického rázu, k tomu z obsahu prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že navržený vzhled stavby byl již v předcházejícím řízení schválen Utvarem hlavního architekta Magistrátu města Zlína a stavební úřad jeho vyjádření, jako vyjádření odborníka, respektoval. Pokud pak žalobce shledává estetičtější či vhodnějším jiný typ stavby, s jiným účelem, soud může jeho subjektivní hledisko chápat, nicméně pokud není stavba v rozporu s veřejnoprávními požadavky, nemůže být žalobce se svými námitkami úspěšný. Uvedl-li tedy stavební úřad, resp. žalovaný, že respektoval vyjádření útvaru hlavního architekta a že vzhledem a objemem je stavba okolní zástavbě odpovídající, je taková argumentace dostačující, zvláště nepředložil-li žalobce žádnou konkrétní konkurenční odbornou argumentaci k architektonickému rázu přístavby, umístěné za stávající vilkou. Soud v této souvislosti nicméně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se mimo jiné zabýval i vlivem stavby na architektonický ráz, ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „...[o]rganicky začleněnou stavbou proto může za určitých okolností být i jakási architektonická „provokace“, tedy stavba jsoucí ve vědomém a architektonicky promyšleném protikladu s dosavadním stylem zástavby. Ta může být naopak nezřídka stylovým prvkem či základem postupně se profilujícího nového architektonického rázu dané lokality...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č.j. 7 As 17/2010-101, publ. pod č. 2107/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Namítal-li žalobce nevypořádání námítky umístění stavby v záplavovém území, žádným odborným posudkem nedokládá, jakým způsobem přístavba zhorší či ohrozí situaci jeho nemovitosti při povodni. Za tohoto stavu je tak vypořádání s námitkou týkající se umístění stavby v záplavové zóně ze strany stavebního úřadu a žalovaného dostačující za situace, kdy součástí správního spisu je souhlasné stanovisko Povodí Moravy, s. p., jako správce povodí a kdy z projektové dokumentace i argumentace stavebního úřadu vyplývá, že úroveň podlahy objektu je navržena nad hladinou stoleté vody.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2014

David Raus
předseda senátu